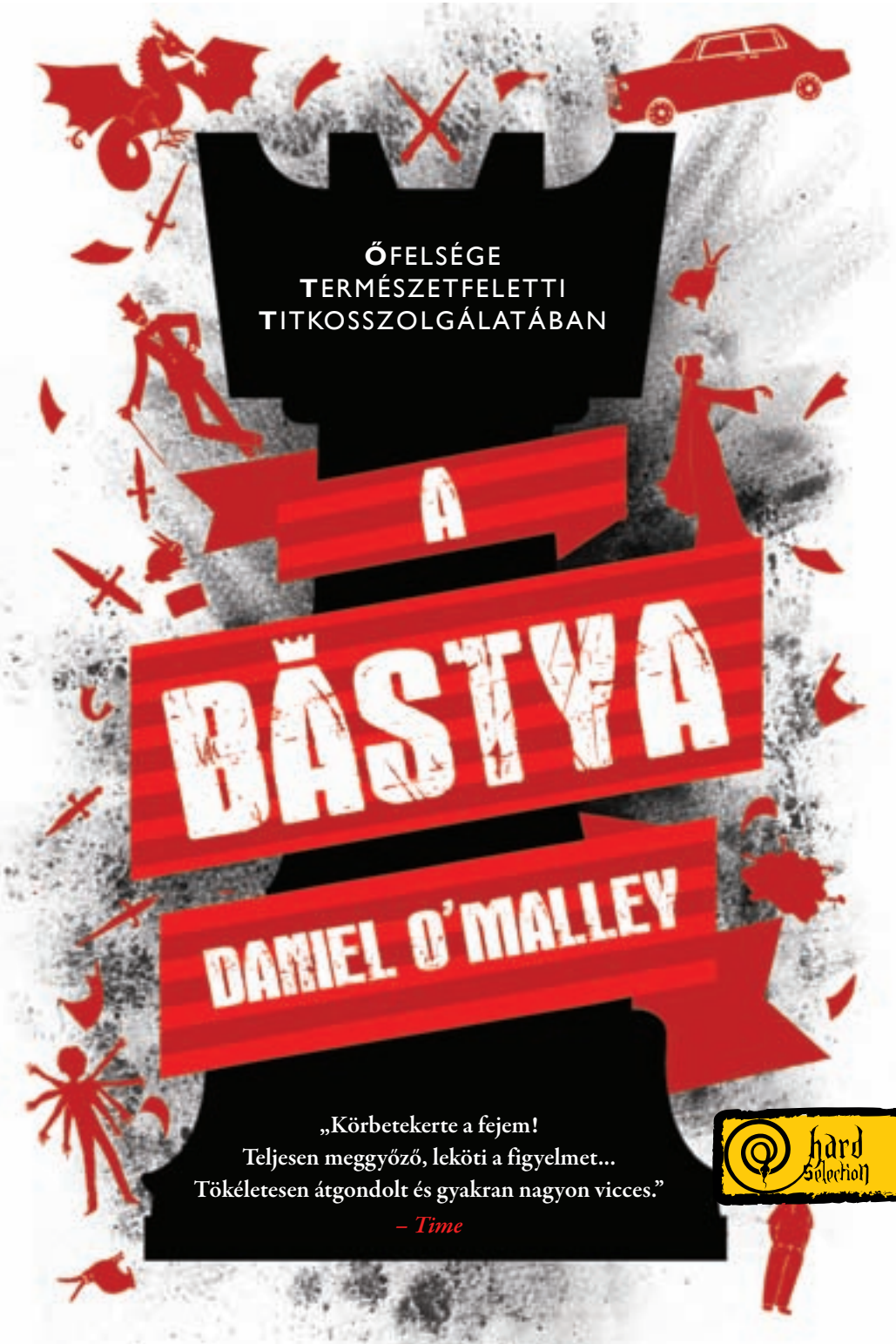

ŐFELSÉGE
TERMÉSZETFELETTI
TITKOSSZOLGÁLATÁBAN

A BASTYA

DANIEL O'MALLEY

„Körbetekerte a fejem!
Teljesen meggyőző, leköti a figyelmet...
Tökéletesen átgondolt és gyakran nagyon vicces.”

– Time

DANIEL O'MALLEY

A BÄSTYA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Apámnak, Bill O'Malley-nek,
aki esténként, elalvás előtt,
és anyámnak, Jeanne O'Malley-nek,
aki minden más alkalommal olvasott nekem.*

1

Kedves Te!

A test, amiben laksz, az enyém volt. A sebhely a bal combod belső felén annak köszönhető, hogy kilencéves koromban lees-tem egy fáról, és felnyársaltam magam. A balra, fent a hátsó fogamban levő tömés pedig annak, hogy négy évig elkerültem a fogorvost. De valószínűleg jelenleg nem igazán érdekel en-nek a testnek a múltja. Végül is ezt a levelet azért írom, hogy valamikor a jövőben majd elolvasd. Talán meglep, hogy mi-lyen indítékkal tesz valaki ilyesmit. Létezik egy egyszerű és egy bonyolult válasz is. Az egyszerű az, hogy tudtam, szük-ség lesz rá.

A bonyolult válasz kissé hosszabb magyarázatot követel.

Tudod, mi a neve annak a testnek, amiben most vagy? Myfanwy. Myfanwy Alice Thomas. Mondhatnám, hogy ez az én nevem, de most már te hordod az én testemet, vagyis azt hiszem, a nevet is te fogod használni. Az embereknek ál-talában fogalmuk sincs a helyes kiejtéséről, de azt szeretném, ha legalább te tudnád, hogyan kell kimondani. Nem tartom a hagyományos walesi kiejtést, így a w néma és az f-et keményen

ejtem. Így: Miff-án-i. Egyszerű. Végül is, ha jobban belegondolok, a Tiffany-ra rímel.

Mielőtt elmesélem a történetet, néhány dologgal tisztában kell lenned. Először is, halálosan allergiás vagy a méhcsípésre. Ha megszúr egy méh, és nem kapsz segítséget, meg fogsz halni. Éppen ezért mindig tartok magamnál azokból a kis epinefrin injekciós izékből, szóval nem árt, ha tudod, hol keresd őket, ha szükség lenne rájuk. Van egy a retikülömben, egy az autó kesztyűtartójában, egy pedig majdnem minden kabátomban, amiket mostantól a magadénak mondhatsz. Méhszúrás esetén vedd le a kupakját, és döfd a combodba. Rendben leszel, mármint irtó szarul fogod érezni magad, de legalább nem halsz meg.

Ezt leszámítva nincs ételérzékenységed, egyéb allergiád, és elég jó formában vagy. A családjunkban hagyománya van a vastagbélráknak, így ne mulaszd el a rendszeres vizsgálatokat, de eddig semmi gyanús nem mutatkozott. Ja, és nem bírod az alkoholt. De ezzel talán egyelőre nem kell foglalkoznod. Ennél sokkal fontosabb dolgok miatt kell hogy fájjon a fejed.

Remélhetőleg nálad van a pénztárcám, benne az összes plasztikkártya, amik nélkül a mai elektronikus korban nem lehet túlélni. Jogosítvány, bankkártyák, társadalombiztosítási kártya, könyvtári olvasójegy, mindegyik Myfanwy Thomas néven. Kivéve hármat, és jelenleg ezek a legfontosabbak. Leghátra rejtve találsz egy bankkártyát, egy hitelkártyát és egy jogosítványt, mindegyik Anne Ryan névre van kiállítva. Ez a név nem kapcsolható hozzád semmilyen módon. A PIN kód mindegyik kártyához 230500. Ez a születésnapom, plusz két szám, ami a korodra utal. Újszülött vagy! Javasolnám, hogy

azonnal vegyél le valamennyi pénzt Anne Ryan számlájáról, keress egy hotelt, és jelentkezz be ezen a néven.

Feltehetően mostanára már tudatában vagy – hiszen ha ezt a levelet olvasod, számos váratlan eseményt túléltél –, hogy veszélyben vagy. Csak azért, mert te nem én vagy, még nem vagy biztonságban. A testtel együtt bizonyos problémákat és felelősséget is örököltél. Menj, és találj egy biztonságos helyet, aztán olvasd el a második leveletem!

*Üdvözléssel,
Én*

VACOGVA ÁLLT AZ ESŐBEN, ÉS NÉZTE, ahogy a levél szavai szétfolynak az esőben. A hajából víz csöpögött, az ajka sós volt, és mindene fájt. Egy utcai lámpa félhomályában végigtúrta a kabátja zsebeit, hogy valami nyomára leljen annak, ki is ő, hol van, és mi a csuda folyik itt. A belső zsebében két levelet talált. Az első levél címzése egyszerűen *Neked*. A második borítékon csupán egy 2-es szám szerepelt.

Mérgesen megrázta a fejét, és felbámult a villámoktól szabdalt viharos égre. Belenyúlt egy másik zsebbe, és az ujjai egy nagydarab valamin záródtak össze. Előhúzta, és egy alakját vesztett, elázott, hosszú, vékony papírdobozt látott maga előtt. A címkén valami hosszú vegyület és Myfanwy Thomas neve volt kivehető. Összeszorította az ujjait, és megérezte az epinefrin toll kemény körvonalát, majd visszatette a dobozt a zsebébe.

Ez vagyok én, gondolta keserűen. Még az a kis luxus sem adatik meg, hogy ne tudjam, mi a nevem. Nincs esélyem új életet kezdeni. Akárki volt is ez a Myfanwy Thomas, sikeresen belerángatott egy csomó

bajba. Szipogott, és beletörölte az orrát az ingujjába. Körülnézett, hol is van. Valami park. Fűzfák eregették hosszú csápjaitkat körben a tisztás szélén, és valami hajdan volt pázsiton állt, ami gyorsan sártengerré változott. Nekidurálta magát, és kihúzta lábát a sárból, óvatosan átlépve a körülötte heverő testek gyűrűjét. Mind mozdu-
latlanul feküdt, és mindegyiken gumikesztyű volt.

KARJAIVAL ÁTFONTA MAGÁT, és mire kijutott a parkból, teljesen át-
ázott. Emlékezett a levél intésére, így alaposan körülnézett, hátha
a fák között rejtőzködő támadókat pillant meg. Mennydörgés rázta
meg a levegőt, amittől akaratlanul is összerezett. A sétány kivezette
a parkból, és az elé táruló környéket kezdte tanulmányozni. A par-
kot láthatóan valamiféle lakóövezet fogta körül – viktoriánus házak
sorjázta az utcában. Kétségtelenül ízlésesek, gondolta mogorván, de
nem volt abban a hangulatban, hogy kellőképpen értékelhette volna
őket. Az ablakok mind sötétek voltak, és hideg szél kezdett fújni.
Mégis, az út vége felé, a neonfények derengése valamiféle bevásárló-
központ ígéretét sejtette. Nagyot sóhajtva abba az irányba indult,
remegő kezeit hóna alá rejtve.

Egy pénzkidó automatánál, majd egy meglehetősen viharvert
telefonfülkénél tett rövid megállót követően egy taxi hátsó ülésén
találta magát, ami egy ötcsillagos hotel felé vitte. Minduntalan hát-
ranézett, vajon követi-e valaki, és egyszer még a sofőrt is megkérte,
hogy váltson irányt. Semmi gyanús nem történt, hacsak az nem,
hogy a taxis furán sandított rá a tükröből. Amikor végre megér-
keztek a hotelhez, magyarázatképpen motyogott valamit az őt má-
niákusan követő barátjáról, mire a taxis sokatmondóan bólintott,

tekintetét az arcára szegezve. A szállodában ajtónállói szolgálatra kárhoztatott vendéglátós tanulók pillantásra sem méltatták a csuromvizes nőt, miközben ajtót nyitottak neki. Végigsétált a ragyogó hallon, miközben nedves csíkot húzott maga után a padlón.

A recepciós hölgy, akit mintha skatulyából húztak volna elő (A ruhája frissen vasalva, egyetlen gyűrődés nélkül, az összes hajszála a helyén, és mindez hajnali háromkor! Miféle rémisztő automata lehet az ilyen?), udvariasan elfojtott egy ásítást, és kissé kikerekedtek a szemei, amikor a magát némi hezitálást követően Anne Ryan-nek nevező személy – foglalás és csomagok nélkül – bejelentkezett. A londoner az álmodástól félig öntudatlan állapotban, de végül mégis sikeresen elvezette őt a szobájához, és megmutatta, hogyan működik a mágneskártyás ajtózár. A borraivalót hanyagolta, de feltételezte, ahogy kinéz, ezt talán elnézik neki.

Levetkőzött, és azzal a lendülettel el is vetette a fürdés gondolatát, attól való félelmében, hogy elalszik, és fürdőső illatú tudatalanságba süllyedve belefut a kádba. Ehelyett csak lezuhanyozott. Jókor a zúzóadások tarkállottak a testén mindenfelé. Felszisszent, amikor próbált lehajolni, hogy felvegye a szappant. Aztán befejezte a zuhanyozást, és egy nagy bolyhos köpenybe burkolózva kitámolygott a szobába. A szeme sarkából mozgást látott, és a tükörrre kapva a tekintetét egy idegen bámult rá vissza.

Automatikusan az arcát kezdte vizsgálni, amit két karikás szem töltött ki. *A francba*, gondolta magában. *Nem csoda, hogy a taxisofer bevette a sztorimat az erőszakos szeretőről.* Úgy nézett ki, mintha két hatalmas ütést kapott volna, a szeme fehérje piroslott a könnyezéstől. Az ajka élénkpiros volt, és csípett, ahogy a nyelve hozzáért.

„Valaki a szart is ki akarta verni belőled” – közölte a tükörből rá meredő lánnyal. Az arc, amit maga előtt látott, sovány volt, és bár nem volt gyönyörű, rúttnak sem volt mondható.

Átlagos vagyok, gondolta. Átlagos vonások, vállig érő sötét hajjal. Hmm. Széttárta a köpenyt, kritikusan szemlélte a testét.

Sok-sok a betűvel kezdődő jelző lenne megfelelő rám, gondolta. Alacsony. Alakra vékony. Apró mellek. Amortizált térdek (habár remélhetőleg a térdei csak időszakosan voltak lenyúzva). Valami rémlett neki a levélből, és végigsimította a combja belső oldalát. Egy rövid, de határozott szélű forradást érzett. Kilencéves koromban lestem egy fáról, és felnyársaltam magam, gondolta. A teste nem volt különösebben fitt, de hála istennek, narancsbőrtől mentes. Borotvált lábak. Frissen gyantázott, mégis konzervatív bikinivonal. Még több duzzanat a bőrén, de ezeket leszámítva sem állíthatta, hogy különösebben szexi lenne a teste. Ennél azért jobb is tudnék lenni, gondolta. Ha a dögös szintet nem is, de az aranyosat csak el tudnám érni. Persze csak akkor, ha van rá elég pénz. Vagy legalább egy kis sminkre futná.

A tekintete a testéről a mögötte lévő szoba tükörképére tévedt. Egy óriási ágy nézett rá csalogatóan, nagy, puha párnákkal, vastag, meleg takarókkal és olyan ropogósra keményített fehér lepedővel, amivel faragni is lehetne. Pontosan erre volt szüksége. Még egy dolog: bárcsak ott lenne, ahová nézett! És igen, ott volt! Kis szállodai cukorka a párnán. Nos, amennyiben ott van a cukorka, úgy talán az ágy is megér annyit, hogy odavonszolja magát a fásasztóan szélesnek tűnő szőnyegen keresztül. A szőnyeg olyan puha volt, hogy szíve szerint össze is csuklott volna rajta, de a kis édesség gondolata átsegítette a holtponton. Odasuhant az ágyhoz, és azon nyomban mély álomba zuhant anélkül, hogy a cukorkát félrenyelte – és emiatt megfulladt – volna.

ZAVAROS ÁLMAI VOLTAK, habár később, amikor fölébredt, azon morfondírozott, vajon mindez nem csak azért tűnt-e összevisszaságnak, mert az álom szereplőit az amnézia előtti időkből ismerte. De még akkor is zavarodott volt, amikor ő maga szerepelt az álomban. Valakit megcsókolt, de az illetőt nem is látta. Épp csak érezte a férfit, és reszketett. És amikor az a valaki a nyelvét mélyen a torkába dugta, még akkor sem esett pánikba.

Azután egy páfrányokkal teli fekete-fehér sakktáblamintás szobában találta magát, délutáni teázás közben. Forróság és pára töltötte be a szobát, és átellenben vele egy viktoriánus ruhába öltözött hölgy ült. A hölgy elgondolkodva kortyolgatta a teáját, miközben csokoládébarna szemeivel bámulta őt.

– Jó estét, Myfanwy! Sajnálom, hogy megzavartam az álmodat, de kötelességemnek éreztem, hogy megköszönjem.

– Hogy megköszönje?

– Myfanwy, ne hidd, hogy nem tudom, mit tettél értem! – vetette oda a hölgy hidegen. – Nincs ínyemre a leköteleztettednek lenni, de hála neked, a családom és jómagam nagy veszélytől menekültünk meg. Ha úgy adódik, hogy valaha viszonzozhatom ezt a szívességet, úgy hiszem, kötelességem lesz megtenni, akármibe kerül is. Még egy kis teát? – Töltött Myfanwynak egy csészével, és kiitta a sajátját. Myfanwy némi hezitálást követően belekortyolt a teába, és meglepetten tapasztalta, hogy ízlik neki.

– Finom – mondta udvariasan. – Köszönöm! – érkezett a kimért hangú válasz. A hölgy fürkészve vizsgálta. – Jól vagy? Valami itt nincs rendjén... – Elhallgatott, és sokatmondóan tekintett Myfanwyra. – Más lett a bensőd. Valami történt veled; olyan, mintha...

– hirtelen felállt, felrúgva a székét, amely gőzzé vált, és elhátrált az asztaltól. A növények furcsa táncot lejtve vonaglottak. – Ki vagy te? Nem értem. Nem lehetsz Thomas bátya,¹ de mégis az vagy!

– Myfanwy Thomas elvesztette az emlékezőképességét – válaszolta a fiatalabb nő higgadtan. – Én ébredtem fel helyette.

– Te költöztél a testébe – mondta lassan a hölgy.

– Igen – mondta Myfanwy közömbösen.

– Milyen kellemetlen – sóhajtott az öreg hölgy. – Egy bátya, aki nem tudja, hogy kicsoda. Örület!

– Bocsánat! – mondta Myfanwy, de rögtön ezután meg is bánta, hogy bocsánatot kért.

– Igen, nos, adj egy percet, hadd gondolkozzak – az idősebb hölgy pár percig fel-alá járkált, közben időnként megállt, és beszívta a virágok illatát. – Legnagyobb sajnálatomra, fiatal hölgy, nincs időm arra, hogy minden tényezőt számításba vegyek. Megvan a magam baja is, és nem tudok a segítségedre lenni sem itt, sem máshol. Bármilyen szokatlan lépés a részemről bajt hozna mindkettőnk fejére.

– Nem úgy volt, hogy tartozik nekem? – kérdezte Myfanwy. – Thomas segített önnek.

– De te nem vagy Thomas! – csattant fel a hölgy ingerülten.

– Nem hiszem, hogy mostanában el fog látogatni errefelé – mondta Myfanwy szárazon. Az idős hölgy eltöprengett.

– Jó meglátás. De a legtöbb, amit tehetek, hogy megőrzöm a titkodat. Nem teszek lépéseket ellened, és senkinek sem árulom el, mi történt veled. Minden egyéb rajtad áll vagy bukik.

¹ Az eredetiben szereplő *rook* szó többjelentésű: varjú; csuhás; szélhámos; bátya (sakkban). Székhelye, a Rookery egyaránt jelent varjútanyát és rozszant nyomordegységet, itt Sáncnak hívjuk, utalva a sakkra.

– Ez minden? – kérdezte Myfanwy bizalmatlanul.

– Ez sokkal több, mint gondolod, és minden ezen múlhat. Most mennem kell, és jobb lesz, ha felébredsz. – A növények ismét meg-
rázkódtak, majd elkezdtek visszahúzódní. Az üvegmennyezetről sötétség folyt alá.

– Várjon csak egy kicsit – kiáltott Myfanwy, mire a hölgy meglepetten visszanézett. Egyik szemöldökét felhúzta, majd a terjengő sötétség a fejük fölött egy pillanatra megállt. – Összesen ennyiben lehet a segítségemre?

– Nem – mondta a hölgy némileg meglepve. Ismét az asztalhoz ült. – Te biztosan nem Myfanwy Thomas vagy – jegyezte meg, miközben egy újabb csésze teát öntött. – Jó estét!

– Jó estét! – köszönt el Myfanwy. A hölgy újra megemelte szemöldökét, és Myfanwy érezte, hogy elpirul az arca. Egyértelmű, hogy még kellett volna, hogy mondjon valamit, és egy halvány emlék felsejlett előtte – egy foszló emlék darabkája. – Jó estét... asszonyom? – A hölgy helyeslően bólintott.

– Nos, láthatóan *mindent* mégsem felejtettél el.

FÖLÉBREDT, és az ágy szélénél lévő villanykapcsolóhoz gurult. Az órára nézve látta, hogy hét óra van. Habár kimerült volt, nem látott rá semmi esélyt, hogy visszaaludjon. Kérdések záporoztak a fejében. Mit kezdjen az álmokkal? Vegye őket komolyan?

Kissé igazságtalannak tűnt nagyobb jelentőséget tulajdonítani a hölgygel folytatott párbeszédnek, mint amekkorát a nyelves csóknak tulajdonított. Mindazonáltal az álombéli beszélgetés hihetetlenül életszerű volt. Hihet-e annak, hogy az álmok a tudattalan üzenetei? Egyre inkább úgy gondolta, hogy az egész nem olyan fontos, az agya

csak kirostálta a gondolataiból a szemetet, miközben aludt, de nem volt igazán biztos benne.

És különben is, ki ez a Myfanwy Thomas? Egy bástya? Az nem valami vártorony? Persze az álmod figyelmen kívül lehet hagyni, hiszen ő nem egy épület. Hogy nem kőből és téglából van, gondolta, csak egyike a biztos jeleknek. Bár ahogy a dolgok jelenleg álltak, semmiben sem volt biztos. Hány éves lehet? Férjnél van? Gyűrűt mindenesetre nem látott, sem árulkodó fehér nyomot az ujján. Van munkája? Végül is nem ellenőrizte a bankszámlák egyenlegét. Azzal volt elfoglalva, hogy ne fagyjon halálra. Van családja? Barátai? Egy sóhaj és néhány nyögés kíséretében kimászott a kényelmes ágyból, és óvatosan odalépett az asztalhoz, amire a kabátját dobta. Lehorzolt térdéi fájtak, amikor lehajolt, és ha mély lélegzetet vett, szúrt a mellkasa. Már épp neki akart látni, hogy kiürítse a zsebeit, mikor a tekintete a telefonra tévedt.

– Halló, ötszázötvenhármas szoba.

– Jó reggelt, Ms. Ryan! – válaszolt egy lány, de szerencsére nem túl feldobott hang. – Mit tehetek önért?

– Ööö, szeretnék valami reggelit rendelni. Kaphatnék egy nagy adag kávét, néhány áfonyás palacsintát, narancslevet, pirítóst, egy kis dzsemet, és két szelet nyers húst?

Érdekes módon a hosszú rendelést nem követte döbrent hallgatás: a hang a vonal túloldalán barátságosan nyugtázta a tételeket.

– A nyers hús a szememre kell; tudja, balesetem volt – kezdett kényszeredett magyarázkodásba.

– Természetesen, Ms. Ryan. Hamarosan felküldetek mindent.

Még megkérdezte azt is, vajon a szálloda ki tudná-e tisztíttatni az egyetlen váltás ruháját, mire a hang a telefonban megígérte, hogy valakit azonnal elszalaszt a ruhákért.

– Köszönöm! – mondta, miközben kitekintett az udvarra. Éjszaka a vihar továbbállt, és most egyetlen felhő sem volt az égen. Pár perc elteltével odalépett a terasz ajtajához. Épp készült kinyitni, amikor diszkrét kopogás hallatszott. *Emlékezz, gondolta, valaki a lelket is kiverte belőled, és még mindig a nyomodban van.* A kémlelőnyíláson át látta, hogy egy szállodai egyenruhába öltözött félszeg fiatalember topog az ajtó túloldalán, üres mosodászsákot szorongatva. Végignézett az elázott ruhákon, ahogy szétdobálva hevertek az ajtótól a fürdőszobához vezető útvonalon, és elnyomta minden paranoid gondolatát. *A tiszta ruhákért még ezt is hajlandó vagyok megkockáztatni.* Kinyitotta az ajtót, megköszönte a fiatalembernek, hogy feljött, majd elpirulva, sietve felkapkodta a ruháit és beledobálta a mosodai zsákba. Azután az előző este elspórolt borravalóból fakadó büntudatát enyhítendő, bőségesen túlfizette a fiút.

A reggeli híreket nézve csodálkozva konstataálta, hogy a parkban levő holttestekről egyetlen szót sem ejtettek. Megérkezett a reggeli, amit komótosan felszolgáltak számára egy újabb aránytalanul nagy borraivaló reményében. Leült, és némi kotorászást követően előhúzta a kabátja zsebéből a 2-es számmal jelölt borítékot. Már a levél pusztán látványától is feszültség fogta el. Ismeretlenül is irritálta az a nő, aki miatt ebben a helyzetben találta magát. *Egy perc, és nekilátok,* hártározta el. *Mihelyt ittam egy kis kávét.* Félretette a levelet, elővette a pénztárcáját, és a pirítóst rágszálva végignézte az igazolványait. Két jogosítványt talált, melyek közül az egyik igazolta, hogy ő valóban Myfanwy Alice Thomas. Az igazolványon szereplő cím nem volt ismerős, csupán a kíváncsisága ébredt fel, amikor látta, hogy inkább egy házé lehet, mintsem lakásé. Az állt ott, hogy a haja barna, szeme kék, kora pedig harmincegy. Viszolyogva nézte a képet. Közönséges vonások, sápadt arc, öntudatos, határozott szemöldök.

A pénztárca csakugyan tartalmazott jó néhány hitel- és bankkártyát, és egy kicsi, kézzel írott cetlit, amin ez állt: *tudom, mire vagy kíváncsi, de te nem az a fajta nő vagy, aki a szívét a pénztárcájában hordja.*

– Nagyon vicces – gondolta magában. – Úgy látszik, szórakoztatónak tartottam magam, mielőtt elhagytak az emlékeim. – Tovább kutakodva a többi zsebében egy csomag papír zsebkendőt, egy lemerült mobiltelefont és egy beléptetőkártyát talált. Ez utóbbit hosszasan, de eredménytelenül vizsgálgatta. A kártya olyan vastag volt, mint négy bankkártya együtt, de csak egy morcos pillantású fotót és egy vonalkódot látott rajta. Végül félredobta a kabátot, és nagyot kortyolt a jó feketekávéból. Korábban nem volt ideje rendesen elolvasni a levelet, amit saját magától kapott. Abban bízott, hogy ez a második levél majd jobban megvilágítja a dolgokat. Nos, ez legalább nyomtatva van, és nem kézzel íródott.

Kedves Te!

Észrevetted, hogy nem hívlak Myfanwynnak? Két okból sem. Először is valahogy úgy érzem, udvariatlanság volna rád erőltetni a nevemet. Másodszer pedig... hmm. Csak olyan furcsa lenne. Ha már a furcsaságoknál tartunk, feltételezem, csodálkozol, hogyan írhatok neked ilyen leveleket, honnan tudom, hogy szükség lesz rájuk.

Csodálkozol, honnan ismerem a jövőt.

Hát, van egy rossz hírem a számodra. Nem vagyok médium, nem látom előre, mi fog történni a jövőben. Nem tudom megjósolni a lottószámokat, ami igen nagy kár, tekintve, hogy kivételesen jól jönne ez a képesség. De az elmúlt évben rengeteg emberrel találkoztam, akik állították, hogy képesek

a jövőmbé látni. Teljesen idegenek voltak, néhányuk tudta magáról, hogy időnként különös előérzetek birtokába jut, míg mások azt sem tudták megmagyarázni, hogy miért jönnek oda hozzám az utcán. Álmokat láttak, víziókat, megérzéseik voltak. Először azt hittem, hogy őrültek, de amikor lépten-nyomon egyre többször akadtam ilyenekbe, nehéz volt nem odafigyelni.

Szóval, egy jó ideje tudom már, hogy egyszer csak a zuhogó esőben találsz magad, hűjád minden emlékednek, és fogalmad sem lesz, ki is vagy valójában. Azt is tudom, hogy halottakkal leszel körülvéve, akik gumikesztyűt viselnek. Tudom, hogy a földön fekszenek majd „brutálisan összeverve”, hogy egy különösen bolond vénasszony szavait idézzem, akivel Liverpoolban találkoztam.

Olyan jó volna tudni, vajon marad-e belőlem valami? Vagy egy teljesen új személy leszel? De te nem tudod majd, hogy ki vagy, ebben az egyben biztos vagyok. Feltételezem, hogy fogalmad sincs arról, hogy a Jane Eyre az általam legkedvesbé kedvelt könyvek egyike. Vagy arról sincs, hogy Georgette Heyer a kedvencem. Szeretem a narancsot és a péksüteményeket.

– És a palacsintát szereted? – mormogta a lány a hotelszobában, miközben nagyot harapott az áfonyás palacsintából. – Én határozottan szeretem. Meg kellett volna jósolnod ezt is.

Az igazat megvallva ezt az egész ügyet vészjóslónak találom. Rendezett, kényelmes életem van, kissé unortodox, de azért szépen elrendeztem mindent. És most csak annyit

tehetek, hogy megpróbálom összeillesztgetni az ismeretlenektől származó információdarabkákat:

- 1. Tudom, hogy el fogom veszíteni az emlékezetemet. Fogalmam sincs, hogy miért, de meg fogom próbálni annyira könnyűvé tenni számodra, amennyire csak lehetséges.*
- 2. Tudom, hogy engem vagy téged megtámadnak, harcolunk és győzni fogunk. Fogadni mernék, hogy az utóbbi a te érdemed lesz. A szervezés az én asztalom, de harcolni nem tudok. A monoklik a szemedben feltehetően nekem köszönhetők, az efféle dolgok mindig velem történnek.*
- 3. Tudom, hogy a férfiak, akik megtámadnak, mind gumikesztyűt viselnek majd, és ennek különös jelentősége van. Tudom, hogy ez értelmetlennek, tán még perverznek is hangzik, nem érted a jelentőségét, de én igen, és el is fogok mindent magyarázni. Amit azonban már most tudnod kell, hogy valaki, akiben bíznom kellene, úgy döntött, hogy el kell távolítania az útból. Nem tudom, hogy pontosan kicsoda, azt sem, hogy miért, még az is lehet, hogy valami olyasmiért, amit még meg sem tettem.*

Nem tudom, hogy el fogod-e olvasni ezt a levelet; még abban sem vagyok biztos, hogy az előzőt elolvastad. Mindenesetre az összes létező kabátom zsebébe tettem belőle egy másolatot, hogy biztosan megtaláld, ha a szükség úgy hozza. Csak remélni tudom, hogy az a kevés, amit a jövőről tudok, valahogyan hasznodra válik, és megtudsz majd többet is.

És azt is tudom, hogy amikor megtörténik, kabát lesz rajtam.

Mindenesetre nézzünk szembe a tényekkel. A döntést magadnak kell meghoznod, én biztosan nem teszem meg helyetted. Megteheted, hogy kísétálsz az életemből, és újat kezdesz. Ha emellett döntesz, el kell hagynod az országot. Ami viszont jó hír, hogy elég pénzt vihetsz magaddal, hogy kényelmesen éldelegélhess.

Meghagytam az instrukciókat, hogyan építsd fel az új személyazonosságodat, és további nevek és információk is a rendelkezésedre állnak, hogy megvéddhesd magad. Sosem lesz teljes biztonságban az életed, de amennyire csak tudtam, a lehetséges veszélyek ismeretében, megtettem minden óvintézkedést.

A másik lehetőség, hogy elfogadod az életemet, mintha a sajátod lenne. Kiderítheted, hogy miért árultak el. Mondtam már korábban, hogy jó életem van, és ez igaz is. A test, amiben vagy, hozzásegít, hogy egy átlagember álmait túlszárnyaló vagyonna, hatalomra és tudásra tegyél szert. Mindez a tiéd lehet, de ez a döntés veszélyes. Valamilyen ismeretlen okból igazságtalanságot követnek el mindkettőnk ellen. Igazságtalanságot ellened, hiszen nem is tettél semmit, és igazságtalanságot ellenem, mivel nem tudom elhinni, hogy bármi olyat tehetsz, amellyel rászolgáltatnék.

Szóval ilyen választút előtt állsz. Nem túl sportszerű? Persze hogy nem az. De ettől még döntened kell. Két kulcsot találsz a borítékban, mindkettő egy kazettához tartozik a Bas-singthwaighe utcai Mansel Bank pánccéltermében: az 1011-A számú széfben mindent megtalálsz, ami az új életedhez

kellhet, az 1011-B pedig bevezet az életembe. Nem hibáztatlak érte, bárhogyan is döntesz.

Hát, nem kívánhatok mást, csak a legjobbat. Bármit teszel, légy nagyon óvatos, amíg ki nem nyitottad a kazettát. Ne feledd, holtan szeretnének látni.

Üdvözöllek,

Myfanwy Thomas

Letette a levelet az asztalra, kézbe vette a kávéját, és a teraszajtóhoz lépett. Hezitált kicsit, de félretette a félelmeit. *Hiszen senki sem követett*, gondolta magában. *Nem hinném, hogy mesterlövészek várják, hogy kilépjek. Na, gyereünk!* Elhúzta az ajtót, és kilépett a reggelbe. Szép idő volt. Körülötte szállodai szobák, melyekben ugyanazt a kosztot ették a vendégek, mint ő, és teraszok, ahol ugyanazt a késő téli napot élvezték, és ugyanazt a felszálló párárt látták, ami a lenti meleg vizű (és teljesen üres) medencéből gomolygott fölfelé. De tudta, abban az egyben biztosan különbözik a többi vendégtől, hogy ő az egyetlen, aki éppen a saját jövőendő sorsát írja.

Nos, Ms. Thomas, a történeted nagyon megkapó, tűnődött. Szándékosan arra ingerelsz, hogy felgöngyölítsem az igazságot. Nem árulsz el semmit arról, hogy milyen életet hagysz rám. Azt akarod, hogy furdaljon a kíváncsiság. És bár még mindig nem tudom, hogy ki is vagyok, úgy tűnik, valóban lakozik bennem némi kíváncsiság.

Nem tudom, vajon ez a készség tőled származik-e, gondolta, de van egy olyan érzésem, hogy ez a kis küldetés felér egy örült keresztes háborúval. És érdekes módon még csak nem is az általad beígért „átlagember álmait túlszárnyaló vagy, hatalom és tudás” motivál. Hallasz engem valahol ott mélyen? Ha igen, akkor halld meg ezt is: ne hízelegj magadnak, drágám! Az életed egyáltalán nem csábít.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!
GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT
értékes, számozott példánya!

Már rendelhető!
LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,
hogymég értékesebb legyen
a példányod!

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

MOST
-18% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!
+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:
[Kérem máris!](#)

A felhőket bámulta, és nem emlékezett rá, hogy megnézte volna őket valaha is. Megitta a kávéját, és bár tudta, hogy jó kávé volt, és azt is, hogy tejjel és cukorral szereti, nem tudott egy olyan alkalmat sem felidézni, amikor ezt megelőzően kávézott volna. Fel tudta idézni a pillangóúszás technikáját, de nem emlékezett rá, vajon járt-e már uszodában. Olyan sok mindenről érezte, hogy tudja és szereti, és mégis, úgy tűnt, mindezekkel még sosem találkozott.

Ha valakik valóban meg akarnak ölni, akkor a lehető legmesszebb szeretnék lenni, és el akarom költeni mindazt a pénzt, amit rám hagy-tál. Amit elmulasztottál megtenni, mert nem volt hozzá bátorságod, én majd megteszem a józan ész okán. Visszament a szobába, tollat ragadott, és egy határozott mozdulattal bekarikázta a 1011-A számot.

MINDKÉT SZEMÉN EGY-EGY SZELET NYERS HÚSSAL azon tanakodott, mit is tegyen ezután. Néhány dologgal mindenképpen foglalkozni kell. Először is, hogyan menjen el úgy a bankba, hogy a latexkesztyű-fetisiszta perverzek figyelmét – és az ökölcspásait – magára ne vonja. Másodszor: hova akar menni, amint adott lesz a lehetőség, hogy új életet kezdjen? Az első probléma elég egyszerűnek látszott. A kétségbeeséstől vezérelve a múlt éjszaka meglehetősen nagy örszeget vett ki az automatából. Bizonyosan elegendő lesz ahhoz, hogy autót rendeljen, és a bankhoz vitesse magát. Ami a második kérdést illeti..., nos, minden nyilvánvaló hibája ellenére Ms. Myfanwy Thomas nem valószínű, hogy egy beteges hazudozó. Így abban bízott, hogy mindent megtalál az 1011-A számú széfben. Thomas azt ígérte, hogy instrukciók és tanácsok várják majd az új élete elindításához. Persze, az a kérdés élénken foglalkoztatta, hogy vajon Myfanwy Thomas miért nem hagyta el az országot a vagyonával, még mielőtt